

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.345 van 12 maart 2014
in de zaak A. 211.625/XIV-35.472**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marijke Van der Hasselt
 kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
 Sint Annalaan 608
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 11 februari 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 116.739 van 10 januari 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 februari 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief
rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de wet van 29 juli 1991
betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het

zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich in dezelfde situatie bevindt als waarvan sprake is in het arrest van 16 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht dat het Belgische recht geen precedentenwerking kent en elk dossier individueel wordt beoordeeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel en van de eenheid van rechtspraak is dan ook niet aan de orde. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) weigeren op grond van een ongeloofwaardig asielrelaas. Verzoekster kan zich immers niet langer baseren op de elementen die aan de basis liggen van haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest ook in op de algemene veiligheidssituatie in Guinee en besluit dat er “actueel geen sprake (is) van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet”. Verzoekster verduidelijkt op geen enkele wijze welke “feiten relevant voor deze zaak” niet zouden zijn onderzocht. Waar verzoekster aanvoert dat de rechten van haar dochter in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn en dat dit duidelijk blijkt uit het dossier, raakt haar uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het vierde middel voert verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om eigen onderzoeksdaden te stellen zodat hij niet kan voldoen aan de eerste bepaling van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. Verzoekster voert meer concreet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de situatie in haar land van herkomst niet heeft onderzocht, of dat dit niet blijkt uit het bestreden arrest, en dat hij weigert haar individuele problemen te onderzoeken en het onderzoek van terzake dienende stukken afwendt. Daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks op de aangehaalde bepaling kan beroepen, voorziet artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze en rekening houdend met de door verzoekster aangebrachte stukken besluit tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en hij, zoals bij de behandeling van het derde middel reeds werd aangehaald, wel degelijk ingaat op de actuele toestand in haar land van herkomst. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf maart tweeduizend veertien door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams